

EL POBLE CATALÀ

PUBLICA UN NÚMERO CADA SETMANA

Redacció y Administració: ESCUDELLERS, 33, principal

DISSABTE, 25 FEBRER DE 1905

ANY II * * BARCELONA * * NÚM. 16

PREU D'UN NÚMERO SOLT: DÈU CENTIMS

SUSCRIPCIÓ: UNA PESSETA TRIMESTRE

¡Lluitem!

La crisi econòmica del nostre país mereix i demana estudis delicats y esforços considerables. No s'actua de mals petits, de flor de pell, passatgers, ni de danys de facil y senzill reparació: se tracta de mals que s'estenen a les arrels del cos social, de danys que no s'poden dominar ni reparar si prenem tot l'increment de que son susceptibles.

El treball, la riquesa y la vitalitat de Catalunya estan en crisi. Arrèn surgen els prodromes de la malaltia, determinant aquí una paral·lació, allí una decadència, més enllà un agotament. Un nivell de danys y d'angúnies s'estén damunt del benestar lograt ab indomables energies. Y l'ombra de la miseria se fica en les llurs de les nostres multituds treballadores.

El mercat espanyol es deficient, petit y pobre, y lluny de millorar, cada dia port forces y aptituds consumidores. Els mercats exteriors estan tancats pels aranzels, per la competència, per les ventajoses logrades per pobles més grans, per l'encongiment y la desumio desesperadora dels nostres industrials y productors. Com no desapareix el desnivell de la producció ab el consum, no desapareix el de l'Estat ab la capacitat social, ni l'el treball actiu ab el passivisme. Y axí la crisi se fica per tot, y rogeja les facultats econòmiques, y destroua la força motriu del nostre poble, y pertorba y desfa aquet organisme col·lectiu, constituït pels fills, el temperament, l'herència y el pensament de Catalunya.

Com sortir de les dificultats y dels entrebancs axecats en el camí de la nostra patria? Com fer desaparèixer els mals y reparar els danys de la crisi?

Per la lluita y pel treball dels patriotes. Per la voluntat y la perseverància desenrotllades fins a l'hipertrofia. Per un intens desitj social, col·lectiu, vigorós, com tot lo que fecondament se produeix dins les entranyes dels pobles dignes de la civilització y de la vida.

Els elements productors directament afectats per la crisi, y tots els professionals y intel·lectuals generosos y altruistes, denen avui moures en bé de Catalunya. Treballant plegats, acobiant energies, vigorosant els esperits, poden fer un bé immens, vèncer les forces de la passivitat y de l'ineràcia, corregir defectes arrelats en la nostra rassa, y educar y fecundar aquet individualisme català, que no sap associarse ni emprendre treballs col·lectius.

Li falten al nostre poble hàbits socials y voluntat aplicada a la política. Està guanyat y ferit per l'indiferència, la vida privada, el negoci individual, la crítica negativa, la desorganització y l'amorisme. Es un poble intel·ligent, treballador, energic, virtualment apte pera la vida social y política superior; però aquesta virtualitat no s'ha efectiva malgrat els requeriments y els estímul de la necessitat més ineludible.

Per axò corre avui perills immensos. Y aquets perills no podran domiarse si 'ls que s'venen clarament no treballen fortament pera lograrlos. No s'dominarian si no s'procura constituir l'organisme català, el pensament y la voluntat de conjunt, aquesta ànima col·lectiva actualment dispersa y mitj perduda entre quefers privats, egoïsmes inactius y treballs individuals, aquesta ànima que hauria de saturarse d'entusiasme y obrirse entre montanyes y dificultats la ruta d'una civilització profunda.

Donem l'exemple 'ls que sentim intens y viu amor a Catalunya, els que la volèm rica y lliure; els que podem entaular la acció política y desplegar les forces socials del nostre poble. Persistint nosaltres, sortiran els altres de l'indiferència y la passivitat que 'ls sottrau a les obligacions derivades del civisme. Treballant nosaltres, vindrà l'treball dels altres patriotes a fecundar les aptituds ara latents de Catalunya.

Devem tenir més voluntat quan major sigui la resistència dels altres. L'exemple ha de procedir dels convençuts, y ha de ser alt y patriòtic. Y aquet exemple constitueix una missió ben honrosa, una necessitat apremiantíssima y un dever que no pot eludir-se ni recusarse.

Si els convençuts de l'esforç social y de l'acció política tenen defalliments y s' retiren, si 'ls defensors del pro-

grés y la llibertat del poble abandonen el treball y la lluita; si l'altruisme cedeix, com tantes vegades, davant dels egoïsmes pessimistes y negatius, en patirà abrumadorament la causa de Catalunya. L'actual crisi se traduirà en aniquilament de la riquesa catalana, y la nostra societat no podrà dominar les dificultats que comensen a rendir-la y ofegarla.

J. LLUÍ RISSECH

LITERATURA

El superbestia

(FAULA)

L'Àse, tot capficat, se passejava pel seu jardí. Prou ne bariava una de molt grossa, prou, l'Àse, perquè no s'entretenia pas a ventarse les mosques que se li acostaven, ni a rondinar de les abelles, ni li temptava la llengua la coisoret dels escarabots tendres que li oferien llurs flors morades.

Estava seriós, l'Àse, estava encaparrat, la vista fixa en terra, les orelles caigudes, com si no les necessités per escoltar, com si ja n' tingues prou ab escoltar-se ell per dintre.

Y tot d'una axecà el cap, pegà llambregada als núvols, ensenyà les dents y lleuà un bram d'alegria.

Al sentir la veu del company, el Gall dexà a les gallines y l'Os sortí del pomejar. Y, cuita corrents, tots dos anaven cap al Jardí dels Ases, desitjosos de saber a quina sort els devien, aquells set anys més de món que acabaven de serls anunciats.

Y quan l'Àse 'ls explicà la seva pensada, el Gall cantà que cantà y l'Os balla que balla. Y l'Àse vingà bramant y malehrint els núvols que privaven que 'ls seus brams arribessin fins al cel.

El Gall y l'Os, capitanejats per l'Àse, anaren a trobar a la Guineu, que allavors feia de President de la República de les Besties. La Guineu era boria.

Y al veurels arribar, la Guineu aclucà l'ull y 'ls carregà de paciència.

Y l'Àse digné: — Jo he tingut una gran pensada, y aquestos dos que venen ab mi n'han quedat admirats. Y tots tres, jo primer, y els després, venim a oferir la salvació de la República de les Besties.

La Guineu n' l' sentia; pensava en les gallines que havien quedat desamparades.

— Doncs, com te deia, — tornà a dir l'Àse, — jo he tingut una gran pensada, y aquestos dos n'han quedat admirats. Ja s'ha acabat l'afort; ja no tindrem de tèmper coses de vara. D'are endavant tots serem uns besties y homes.

— Qui diu homes, diu cuiners, — afegí el Gall.

La Guineu obrí l'ull, y 's posà a escoltar.

— Si les mones parlessin com les cotorres, — seguí dient el pensador, — ja foren com les dones. Ergo, si aparellim un lloro ab una mona, llurs fills serán iguals que 'ls homes d'are.

Y l'Àse axecà l' cap; en el brill dels seus ulls s'hi veien raigs de glòria.

L'Os se posà a ballar; el Gall, cantà que cantà.

La Guineu aixà una pota y digné ab veu trista: — Anèn, anèn il·lusionats! Si el mico pogués parlar, seria l' Superbestia somniat per les marmotes y els mussols y demés besties series; però l' poder de l'home no l' tindria, que aquell poder ve de l'ànima, y l'ànima de l'home no hi cap dins d'una bestia, per Superbestia que siga! Anèn, aneu, beneïts, que pera lliurarvos d'un tirà no trobeu altre mèdi que creareu un altre! Pobres de nosaltres si els fills del Llòr y de la Mona tinguessin ànima d'home! La bestia nova fora un nou dominador pitjor que l' d'are. Anèn, anèn, ximplets, dexeuhó córrer.

L'Àse no ho entengué. Y el Gall y l'Os l'abandonaren.

ENRIC DE FUENTES

La mania de la concentració

Es un mal vell aquest de voler lligar tots els elements del Catalanisme en garba ben estreta.

Axò que, en altre temps, quan el Catalanisme estava en el seu període de naixença, responia a una actitud de utilitat, actualment seria la seva ruina. Tot lo que s' reclin en si mateix, que s' tancà en un dogma, per ample que sigui, s'immobiliza, s'anula; de la vida passa a la mort.

Precisament una de les causes de que l'idea catalanista s'hagi difundit tant lentament entre la massa del nostre poble, ha sigut aquesta funesta mania de volerla tenir cristallizada en una fórmula definitiva.

Sort que avui aquesta pretensió s'ha fet impossible. Tots els que actualment

la defensen, tots els que voldrien encara agrupar les forces catalanistes en una sola entitat, ab dogma definitiu y direcció inflexible, viuen fora de la realitat, son víctimes d'un enganyador miratge, produeix d'un vell estat de esperit que ja no respon a les actuals necessitats del Catalanisme.

Y es que, en primer lloc, arrenquen la seva concepció d'una base falsa. Ells, encara que s' diguin nacionalistes, consideren el Catalanisme com un partit polític, y el Catalanisme, actualment, no pot esser-ho un partit. Poden haver-hi partits catalanistes; un partit catalanista únic, es impossible que existixi.

Pera axò fora necessari, o bé que l' Catalanisme presentés solucions concretes y acceptables de totom, pera tots els problemes fonamentals de la vida col·lectiva present, o bé que fessin abstracció de dits problemes.

Ni una cosa ni l'altra no es factible.

Ni nosaltres podem dexar de banda lo que constitueix el fons mateix de la vida, les necessitats immediates de les lluites modernes, perquè 'ns mourem en el buit de les agitacions estèrils, ni es possible tampoc trobar una fórmula de solució pera totes elles que acontenti a la totalitat dels que s' diuen catalanistes, perquè abans que catalanistes son homes, homes ab interessos y passions incompatibles.

Per més que s' vulgui y per més que s' digui, els problemes religiosos, socials y polítics, ens separaran sempre. Y aquina fora, quina acció immediata podria exercir sobre la vida catalana, un agrupament d'homes que pensessin de manera oposada en tot lo que no son exclusivament problemes d'ordre especulatiu, sinó que tenen aplicació directa en la vida diària de la col·lectivitat?

Me sembla que ja n' podem tenir prou experiència de l' inutilitat actual d'aquestes institucions platòniques, decoratives, que estan forosament condemnades a l'immobilitat per les contrapuntades tendències que lluiten en son si, y que acaben anulante mutuament al volerse equilibrar les unes a les altres.

Però encara hi ha més; fins y tot en lo que es l'essència del Catalanisme no 'ns podem entendre. Uns el veuen mes com un fi y fonamenten les seves reivindicacions en coses passades que anyoren per conveniència y temperament. Altres, girats vers l'avenir, el consideren abans de tot com una tendència deslliuradora, com un mèdi d' assolir integralment la llibertat individual y col·lectiva que ha de fer la vida harmònica, y fonamenten llur Catalanisme en les necessitats actuals, considerades baix un criteri filosòfic basat en les ciències positives.

Com es possible, doncs, que mai poguem tancar-nos uns y altres en un mateix agrupament? Tant sols aquells que estiguin influïts per la mentalitat que donà lloc a la concepció dels antics partits polítics, en els quals l'home tenia d'abdicar de la seva personalitat pera acceptar incondicionalment un dogma que, per ample que sigui, sempre es una cosa definida, y per lo tant, contraria a la llibertat del pensament, únicament aquets, repetexo, poden somniar en fer del Catalanisme un tot orgànic que fora un monstre, car li mancària aquella necessaria harmonia de conjunt, indispensable en totes les formes organitzades pera que tinguin vitalitat.

Avui dia l' Catalanisme, en compte de voler unificar-se, deu tenir tendència a diversificar-se cada vegada més. Es una necessitat immediata pera la seva creixença. Cada color, cada mitja tinda de l'actual idealitat política, social y religiosa, ha de trobar la seva representació dintre dels diferents partits catalanistes, si volèm que desapareguin aquestes lluites entre catalans, que sols resulten profitoses pera 'ls tradicionals vividors de la política.

Únicament d'aquesta manera l' Catalanisme serà fort y gran, perquè tots els catalans podran entrar-hi sense fer traïció a la llur consciència.

Lo que té d' unir a les diferents comunions catalanistes, tant a les que ja existeixen, com a les que manca crear encara, no es un organisme determinat en el qual se fonguin, no es una idea concreta ni un programa definit, sinó l' sentiment viu de que tots aspiram a la mateixa finalitat: la renaixença de Catalunya.

Y quan vingui un moment decisiu, un d'aquells moments culminants en la vida dels pobles, tots se trobaran units, sense donarsen compte, pera l'acció comuna que sigui en benefici

de la col·lectivitat, encara que l' dia abans hagin lluitat ells ab ells per les diferències que 'ls separin y tinguin de rependre a l'endemà mateix l'escomesa.

J. PONS PAGES

NOTES POLITIQUES

El Govern ha resolt acceptar alguns acords del Ajuntament de Madrid, relatius als noms dels carrers de ciutats, viles y pobles.

Axí se resolen els grans problemes plantejats a Espanya: no hi ha esma, ni voluntat ni enteniment pera les coses d'importància, a les quals deuria aplicarse l'acció del Estat y dels seus homes; però hi ha sempre el vehement desitj de ficar-se en coses nimies, de posar la mà en tot, de fer efectiu aquet absolutisme estatista que no serveix més que pera els aspectes insignificants y ridicals de la vida pública.

Segons un home eminent, la centralització consisteix en un cap plebòric y uns membres anòmics.

Però a Espanya axò no té lloc sinó en part; els membres estan anòmics, ben anòmics; mes el cap no està plebòric, sinó buit, ridículament buit y aigualit.

Patim una centralització de menudetes, de preocupacions de tribu, d'ideals de menor quantia; una centralització que se n' podria dir acèfala.

El Govern se preocupa dels noms dels carrers, y en cambi no sab tenir la preocupació de la vida moderna, ni dels problemes socials, ni del contacte ab l'estranger, ni de res elevat y gran. Està també acèfal.

Ab motiu de senyalar la línia de conducta que havia de seguir el partit republicà federalista d'aquesta ciutat davant les properes eleccions provincials, tingué lloc dies enrera una reunió d'elements del mateix.

S'ha fet públic que l' Comitè federal no va jugar net, doncs pera imposar el seu criteri li fou necessari que actuessin de federalistes bon nombre de republicans unitaris.

Seguíx oficialment el partit adscrit an En Salmerón, l'home de las cuatro unidades.

Y seguíx vigent el Tu es Petrus, aplicat an En Ferrer.

Malgrat que En Vallès y Ribot l'haguessin volgut aplicar darrerament al Pi de les tres branques.

Els republicans federals, ab honroses però comptades excepcions, han perdut de fet la seva personalitat y la seva força.

Podien ajudar ab eficàcia a les reivindicacions de Catalunya y a la solució republicana dins del règim autònom; però ara no son res més que l' bagatge dels unitaris, res més que presoners den Salmerón y las cuatro unidades proclamades per aquet ab el fi de que no s'perdi cap privilegi del nostre Estat, tant centralista y tan inútil.

Torna a preocupar-se En Villaverde de sanear la moneda.

Aquet problema de la moneda constitueix l'obsessió, la mania del quefe del Govern: en parla, el porta d'ací d'allà, el somia.

Y lo pitjor del cas no es precisament que aqueta obsessió distregui an En Villaverde de les naturals preocupacions d'un home de govern, perquè axò es conseqüència legítima del temperament intelectual dels estatistes espanyols; es que tampoc farà res En Villaverde pera sanear la moneda.

Li manquen aptituds, coneixements y empena pera embestir y resoldre la nostra qüestió monetària.

De manera que estarà obsessionat, portarà arreu la seva mania, y somiarà l'or y la plata, sense cap virtualitat, sense cap profit, sense que el poble hi guanyi absolutament res.

Com que l' Diario de Barcelona no n' resa una paraula, y no sentim als oracles del Regionalisme conservador ab vistes a la dinastia, creiem que l' resorgiment del caciquisme havia fracassat.

Però La Epoca, de Madrid, ens entra de lo contrari. Segons un telegrama que inserta, vingut de nostra capital, passa lo següent:

«Centro Monárquico conservador. — Barcelona 17 (8 mañana). — Ha quedat constituït en esta ciutat el Centro monárquico conservador, encarregat de reunir las fuerzas del partido que han quedado dispersas despues del acto realizado por el Sr. Planas y Casals.

El nuevo Centro cuenta con infinitas adhesiones, y sus trabajos encaminanse a reconstituir los antiguos Centros de distrito y establecer un Circulo central, en el que se hallen representadas todas las tendencias conservadoras.

El Centro ha elegido presidente al diputado por Vich, D. Fernando Huélin, habiéndose dirigido telegramas de adhesión al Rey y al Jefe del Gobierno, y de cortesía a los jefes conservadores.

Los Sres. Huélin, Sagnier, Pons y otros diputados conservadores, pertenecientes al elemento joven del partido, esperan tener un completo éxito en su labor de reunir en franca inteligencia el partido conservador de Barcelona.»

Tenim, doncs, altra vegada un bloc caciquista conservador. D'ell sols n'haurà canviat els homes.

Y lo que era abans En Planas y Casals, a qui tant el Catalanisme ha combatut, ara ho serán juntament ab l'Huelin, el senyor Sagnier, poderós accionista de La Veu de Catalunya, y l' senyor Pons, regidor de Barcelona per la designació de la Lliga Regionalista, y diputat per Castellterçol, ab la propaganda del senyor Cambó y tota la dreta regionalista.

D'are endavant caldrà que alguns amics nostres se moderin al malparlar del caciquisme.

Y no perquè l' nou siga millor, sinó perquè no s'escapi a ningú l' riure.

Hi ha qui estranya que la Lliga no publicui encara 'ls candidats per Barcelona.

Y fins alguns diuen que sols ne presentará un.

No ho creiem.

Siaquesta pensada fos de la Lliga seria equivocada, perquè desmaiaria als de fora, que s' miren sempre en l'espill de Barcelona.

Y si fos imposada per algún candidat seria pitjor, fossin les que fossin les probabilitats d'èxit que s' tingues.

Es clar que s' pot ser derrotat anant en candidatura plena, però catalanistes ben llustrats s'han sotmès an aquesta trina del sufragi.

No s'hi vol a establir classes entre 'ls candidats. No han de ser els candidats de Barcelona, selecció de primera, y 'ls forans classe general.

El problema nostre no pot ser posar la política al servei de les persones, sino que les persones estiguin al servei de Catalunya.

La Veu de Catalunya va anunciar el dia 16 que, entre altres oradors, parlarien en el meeting de la Lliga 'ls Srs. Girona, President del Institut Agrícola Català y l' Sr. Pella, President de la Societat Econòmica d'Amics del País. Posteriorment, els ben informats confirmaven la nova y fixaven el tema que tractarien dits Presidents.

Però arribà l' dia del meeting y aquets senyors no varen dir ni una paraula.

L'orgue en la premsa de la dreta regionalista, semblava que volia justificar el silenci dels Srs. Pella y Girona per causa de la grippe, mes no deu ser així, quan segons la mateixa Veu 'ls dos Presidents varen anar al meeting, y ademés el primer va donar al endemà una conferència y l'altra presidí una reunió de la seva junta.

Seria curiós saber perquè van callar els Presidents d'abdues societats econòmiques.

Y també ho fora conèixer perquè s'abstingué de concorrehi al meeting el President del Foment, qui no devia estar malalt perquè va ser un dels que anaren a la estació a despedir al Sr. Silvela.

Es tal vegada que tots tres Presidents creuen encara que en comptes de protestar contra 'ls polítics de Madrid, els es més convenient torcer la espinada davant d'ells, com feren davant el senyor Maura?

Fora desitj nostre, y de convicció ben sincera, poder alabar la campanya electoral de la Lliga.

A la fi, en anteriors ocasions, havem sigut soldats de tals empreses. Y ho hem sigut sempre, aportant a l'obra comuna el propi esforç ab ànima generosa.

Per axò es que no combatem que s'hi vagi a les eleccions. Ben al contrari! Però entenem que l' Nacionalisme català en aquesta lluita no podia presentar-se reduït a un bloc conservador y regressiu, ni podia fer brasset ab polítiques vells de moralitat dubtosa.

El Catalanisme den presentarse a les eleccions, com a qualsevol altre camp de combat, ab tota la granaia, ricament variada, dels seus colors, y sol, honradament sol, sense acostaments ab uns, ni conxorxes ab altres.

No fentse axí, encara que s'obtingui alguna victòria, el preu d'ella es massa car. Guanyarien els homes de la Lliga, però perdria Catalunya.

Anantse per camí dreturer, ara y sempre ajudariem sense recansa, que no 'ns farien gelosia 'ls èxits dels altres, sent èxits de la patria, ni planyeriem l'aplauso a qui 'ls hi donés.

Però s'ha emprès una via fatal y no se n' surt. S'ha desfet la ponderació de forces estàtiques y dinàmiques del Catalanisme, y d'un acoblament nacionalista s'en ha fet un partit.

No hi val a dir que tots hi caben sota la bandera de la Lliga Regionalista. S'ha de veure no 'ls que hi caben, sinó 'ls que hi son.

Per axò es més facil refusar el dictat de conservador desde la presidencia d'un meeting que ensenyar al voltant seu algú que no ho sigui o no n' passi.

Que lluny estem del temps aquell que en les meetings nostres hi parlaven els Suñer, Zulueta, Carner, Lluhi, Puig Samper, Quintana, Ventosa, y tants altres que duïen ab la seva paraula l'esperit d'aquella vida moderna fortament orejada de llibertat, perquè 's frisa Catalunya!

Els candidats que ara s' recomanen son d'un matis únic; no hi ha entre tots ells idees cap endavant, no hi ha una ànima revoltada per la falaguera visió d'una vida nova.

¿Es que tots els catalans son així? No. Lo que hi ha es que la Lliga no aspira a fer prevaler mes que l'element tradicionalista y conservatiu de Catalunya.

Llàstima que en el monument al doctor Robert, si mai s' fa, no s'hi hagi de representar l'associació que el honra i presidí.

Si axí fos, podria personificar-se ab una matrona, esculpida en marbre blanc y la cara girada enrera.

La muller de Loth, del Catalanisme.

Hem parlat de que en les vinentes eleccions se fa brasset ab caciquistes. Y tornem a insistir-hi.

En el districte de Manresa-Berga formen la candidatura un ex alcalde conservador de Real ordre que passa per regionalista, un conservador maurista y un carlí que abans anava apoint per En Planes. Ara, canviat el centre de gravetat, pren per puntal la Lliga.

Per no ser nosaltres qui ho diem, dexem la paraula a un periòdic orgue dels candidats. Parla axí:

«Esta candidatura ha de ser del agrado de los carlistas, catalanistas y conservadores, que constituyen la gran mayoría de electores de nuestra circunscripción (y que por lo mismo son los de más arraigadas creencias religiosas y honrada conducta); pues que de los tres, uno, el Sr. Pelfort es carlista, el Sr. March regionalista y el señor Guítart conservador maurista.»

Y abans, com elogi del únic que batja de regionalista diu, que 'ls manresans recorden d'ell:

«La energía que desplegaba para todos los asuntos, y la dureza con que azotaba a los elementos de desorden y mal vivir que en la ciudad osaban levantar cabeza.»

Per lo vist, l'expansió de criteri y la culta tolerancia, no son virtuts pera l' colega.

A Sabadell 'ls regionalistes lluiten col·ligats ab els cacics conservadors y liberals, contra la coalició republicana. Potser se 'ns digni que aquest contuberni no s'ha fet en públic. Y tindran raó, perquè hi han coses que no passen per l' Iglesia.

Mes recordis que cada elector vota tres diputats y 'ls caciquistes en presenten dos de seus, y 'ls regionalistes un. Axò 'ns explicarà com poden ferse 'ls treballs armònics, y com l'element oficial ha rebut l'ordre de dispensar la protecció als tres.

El regionalista que lluita a Sabadell-Tarrasa, es com el de Manresa-Berga: ciutadans apreciables a casa seva, però de política catalanista, no estan ni a les beceroles.

Com tot no han de ser negros, la candidatura de Vich-Granollers, si bé dintre la general orientació a la dreta, té fesomia catalanista.

En ella al menos hi han dos candidats, els senyors Verdaguier y Calis y Serra y Dachis, que mereixen el nom de catalanistes.

Felicitemosen y vagi per ells el nostre aplauso y l' nostre vot.

Pera anar a les eleccions hi havia de triar qui a la Diputació per ses idees pogués servir a la causa de Catalunya.

Fer altre cosa es burlar als electors.

Ja n'havem fet prou d'experiències ab la classe neutra, econòmica y tènac, y ja guarda la Lliga prou desengany per intentar noves provatures.

Si s' tren la gent de casa pera dur-la a votar en nom del Catalanisme, ha de ser pera votar catalanistes. Y votants ab un decorós isolament dels homes polítics, sense avinencies vistes ni tapades.

Si ara s' fadiga la societat catalana pera votar a qui no representi les aspiracions de la patria demà quan se toqui a somaten per una cosa més útil y més alta el poble, recordant l'engany, es tancarà a casa.

Y per què s' fa axò? Tot pel despit de no tenir les diverses coloracions de la llum catalana ben presones del conservadurisme, foc de cendres dels pobles que moren, no flamarada de joventut de les nacions que s'aïxen.

Tot per aparentar una força que no s' té, un crèdit que no s' disfruta. Tot per voler dir que la branca dura té tota la sava del arbre patri, com si per damunt seu no hi haguessin amples dorsers de branquillons y fulles plens d'ufana y vida, gronxadissos al vent y enflautantse enlaire...

Pera aparentar aquesta força s'han de vestir de regionalistes bona gent que mai n'ha palpat carnadura catalana, y s'han de fer amistaments estranys, cridant impudent desde l' cancell, a conservadors y liberals, integristes y carlins, a tots els que passen.

Fa uns dies que una correspondència del Diario de Barcelona, feia a saber que havien arribat a la Seo d'Urgell los candidatos moneristas D. Joaquín Sostres y D. Juan Rovira.

Lo que alguns catalanistes no saben, es que aque'l senyor Rovira monerista, es el mateix candidat Rovira y Agelet

principal, sobre l'interessant tema «El treball de l'home per la plenitud de la seva vida, equivalent al treball de les societats per la seva autonomia».

Dita conferència forma part de la tancada que té organitzada la Secció de Propaganda d'aquest Centre, i a ella seguiràn desseguida les que estan a càrrec dels senyors Lluch i Rissch, Laporta, Carner, Roca i altres.

Centre popular Catalanista de Sant Andreu de Palomar.—Dimenge passat, dia 19 del corrent, celebrà aquesta entitat una vetllada política-literària, davant d'una nombrosa i distingida concurrencia que omplia son local de gom a gom.

Entre la lectura d'algunes poesies, que sigueren totes ben aplaudides, feu ús de la paraula D. Wifred Coroleu, qui pronuncià un hermos discurs.

Finalment l'acte ab un llarg parlament que feu el senyor Fusté, qui tractà extensament de la necessitat que té l'obra de fer-se ab la situació actual, perquè després d'un bon conxement pugui acudir a les urnes ab completa llibertat de conciencia. Al acabar fou xardorosament aplaudit. La concurrencia n' sortí molt satisfeta.

Associació Catalanista «Sang Nova».—La Comissió d'aquesta Associació, fa avinent a tots els que vulguin assistir demà dimenge, 26 del corrent, al «Par Güell», qu'el punt de reunió es son hostatge social, 4. Callas, cantó Consell de Cent, a dos quarts de tres de la tarda. L'import del cotxe resultarà per cada hu aproximadament de dos a tres rals.

NOVES

Teatres.—Darrerament s'ha estrenat en el Principal la comèdia en 3 actes *Fernando el Calavera*, traducció o arreglo de l'obra de Feydeau, *Le fil à la patte*. Segons notícies, al passar l'obra del francès al castellà ha perdut bona part de la sal i pebre que conté l'original, cosa que no podem afirmar de manera categòrica, perquè aquest no l'hem conegut. De totes maneres hi queda encara la quantitat suficient d'especíes per fer pessigolles al tendre paladar de la burgesia barcelonina, que la nit del estreno rigué sorollosament. Lo més remarcable de *Fernando el Calavera* és una *charge* de general brassy, que fou admirablement realitzat pel Sr. Miralles. Ademés d'aquest se distingi de manera notable en l'interpretació el Sr. Reig, qui està molt millor en lo còmic que en lo dramàtic, essent dignes de menció també les senyores Blanco, Carbone i el Sr. Llano, que donaren molt relleu a llur papers.

A Romea va estrenarse divendres de l'altre setmana *L'Agència d'Informes comercials*, gaudida en un acte den Pompeu Gener, que s' reduïa a un pretext per presentar mitja dotzena de tipus que fassin riure al públic. Y el públic rigué ab aquell riure sa que refreca interiorment, i aplaudí ab molta justicia a tots els actors que feren els diferents estravagants personatges que desfilen per l'Agència y al autor que ls havia imaginat; y en *Pelo surti* radiant del teatre y la concurrencia que l'havia aplaudit i carà més. En l'execució se distingiren el Sr. Capdevila, qui feu riure de la manera que l' bon gust mana, sense es-

treimar mai la nota; la Sra. Clemente, que feu una cubana senzillament deliciosa; el Sr. Darochi y en Vilas. En Barboza feia en l'obra un veritable embolat y en Fuen-tes hauria pogut treure més parit del seu per-onatge si no l'hagués carregat en tanta manera.

Exposició Rusiñol.—Dissabte passat s'inaugurà l'Exposició que ha fet el pintor poeta a la sala Parés de les seves darreres teies en nombre d'una vintena. La malaltia del company de redacció qui té encomanada la tasca de fer les crítiques d'art, ens priva de parlar de dita Exposició ab la deguda llargaria y competència.

De totes maneres no volem deixar de consignar la falaguera rebuda que han tingut les últimes teies den Rusiñol, de profans y iniciats. Totom ha celebrat una vegada més aquella visió melangiosa de les coses que té l'eminent pintor y la poesia ab que sab fixarla damunt la tela.

Si en tècnica algú dels nostres pintors pot aventajarlo, cosa que confesso ignorar, no n'hi ha cap sens dubte, que l'iguali en lo que podríam anomenar la psicologia del paisatge. En algunes de les seves pintures sembla que arribi talment al fons de l'ànima de les coses.

Congrés de la llengua catalana.—En una circular que suara havem rebut del patriarca de l'obra del *Diccionari Català*, el Dr. D. Antoni M. Alcover, s'expressa així el docte filòsof:

«És evident que per qüestió de dignitat nacional y per completar y consolidar la reuaxensa de les Lletres Catalanes, es absolutament indispensable treballar ab totes les nostres forces per redimir la nostra llengua estimadíssima de totes les invasions forasteres de qu'es víctima del segle XVI ençà, fins a restablirla completament a la seua primitiva realitat, netejada, galanada y esplendor. Es també evident qu'allà ont patex més invasions aquesta llengua gloriosa, es dins la sintaxis, qu'es precisament el bessó, la substància de la llengua; invasions que no son tan conexedores ni feren tant els ulls com les que pateixen la fonètica y la morfologia.

Tenint en compte tot axò, hem eregut que convendria celebrar un Congrés els amants de la llengua catalana de totes les regions que la parlen, a veure si, parlantne d'aprop y ab la bona voluntat y entusiasme de tots, qu'aqueixa cosa venia fer per la depuració d'aquesta llengua cent voltes gloriosa. Aquest pensament proposarem el dia 25 de janer de 1904 en la conferència que varem donar a l'«Ateneu Barcelonès», y fou molt ben rebut. Ara tractam de durlo a la pràctica, després d'haverne parlat ab una partida d'amics; y hem resolt dirgirnos a las persones que craym indicades per fer anar avant l'idea, demanantlos que ns fassen costat».

An aquest propòsit el Dr. Alcover, sempre ajudant l'acció a l'idea, acompanya aquesta circular d'un qüestionari de temes para dit Congrés, a la vegada que demana sobre ells el parer y les opinions de tots. Els temes proposats son els següents:

1. — Unitat de la llengua catalana dins totes les seves varietats dialectals que presenta avui y ha presentades sempre.
2. — La llengua catalana lingüísticament es tan autònoma y subsistent com qualsevol de les altres neolatinas.
3. — La llengua catalana, per tots els qui l'hem mamada ab la llet de les nostres mares, es absolutament indispensable y

insustituïble com element d'expressió artística.

4. — Per reconstituir la llengua catalana s'es mester com el pa de cada dia l'estudi seguit y obstinat dels nostres clàssics dels segles XIII, XIV y XV.
5. — Importància y necessitat dels estudis gramaticals per tota literatura y especialment per la nostra.
6. — Unitat general a la fonètica catalana, son caracter propi dins la familia neolatina.
7. — Importància de l'ortografia: necessitat d'equilibrar l'element fonic ab l'etimològic.
8. — Necessitat de redimir la prosòdia catalana de l'influencia castellana, especialment per lo que pertoca a la diftongació. Hem d'esser feïls a la tradició dels nostres clàssics, que seguiren sempre la tradició llatina.
9. — Unitat general a la morfologia catalana; esment especial que s'ha de posar en la formació y admisió de paraules noves.
10. — No hem de permetre que la llengua catalana siga tributaria de cap llengua estrangera; per fogir del castellà no hem de caure dins el francès.
11. — La llengua catalana té sintaxis pròpia; necessitat absoluta de restaurar el seu imperi.
12. — Elements sintàctics no llatins que hi ha dins la llengua catalana.
13. — La sintaxis es la substància de l'idioma. Les ingerències forasteres no s'hi noten tant com dins la fonètica y la morfologia, y per axò s'imposa una defensa especial de la nostra sintaxis, y per lo metex el primer congrés de llengua catalana se ficia principalment en la defensa de la seva sintaxis.
14. — Pronoms y abjectius pronominals: us correpte del l'ur.
15. — Particulars pronominals: *hi, en-ne, ho*.
16. — Relatiu possessiu català, equivalent al llatí *cujus, quorum, quorum*.
17. — Us de les preposicions.
18. — La preposició d'acusatiu A en les oracions d'activa.
19. — Us de la *ven passiva* en català.
20. — Concordància del participi ab el terme d'acció en els temps composts de la *ven activa*: lo que ensenya la tradició; l'estat actual; norma que cal adoptar.
21. — Us dels auxiliars *esser y haver* en els temps composts de la *ven activa*: lo que ensenya la tradició; l'estat actual; norma que cal adoptar.
22. — Les oracions condicionals: el verb condicional iha d'estar en preterit imperfect d'indicatiu o de subjuntiu?
23. — Quant els pronomes personals su-plexen un complement directe y un indirecte; quin toca anar davant: l'acusatiu o el datiu? La tradició dels nostres clàssics de posar davant l'acusatiu, conservada a Mallorca.
24. — Hem de defensar la nostra llengua y treure para per ella, de boca y ab les obres, sempre y s'ontsevula, fent respectar tots els seus drets.

Festa de la Música Catalana.—Fins ara s'han rebut pera la vinenta festa les següents composicions:

Núm. 1. L'hostal de Lapeyra. Els tres d'allaires. Cançons populars. Lema: «Cançons ne té apressen — que dexten sorpreses — a quantes orelles — escoltan llur so», etc.

Núm. 2. Avant! Himne. Chor a quatre veus d'home L. «Cançons, bon cop de fals!».

Núm. 3. Los oliverals. Chor a quatre veus d'home L. «Cançons de joia».—Núm. 4. Vi-

letas. Cinc melodies pera cant y piano. L. «Fent art, es fa patria».—Núm. 5. Cançó de la Bandera. Chor a quatre veus d'home. L. «Digna son de Barcelona, oh gran patronal».—Núm. 6. Melodies pera cant y piano. L. «Treballen».—Núm. 7. L'Escut de Catalunya. Chor a quatre veus d'home. L. «Patria, tu m'inspiras».—Núm. 8. Melodies. L. «Cançons primerenques».—Núm. 9. Lo Cirerer y Cant d'Amor. Cançons populars. L. «Com l'amor es frescos».—Núm. 10. Los gats de can Cots y L'Estudiant de Vich. Cançons populars. L. «Bona sort».—Núm. 11. La mort de n'Amelia y El Comte l'Arnao. Cançons populars. L. «La filla del bon rey».—Núm. 12. Esplays Melodies pera cant y piano. L. «P'tits dramas».—Núm. 13. Au, jovent! Chor d'home. L. «Llum als ulls y forsa al bras».—Núm. 14. Col·lecció de cinc melodies pera cant y piano. L. «Música y amor».—Núm. 15. Col·lecció de melodies originals pera cant y piano. L. «Cants catalans de «esperansa»».—Núm. 16. Melodies catalanes de «esperansa».—Núm. 17. La flor del amallor. Chor d'home. L. «Flor de «esperansa»».—Núm. 18. Col·lecció de cants ab acompanyament de piano pera ús de les escoles catalanes. L. «La música educa'l cor del home».—Núm. 19. Cançó. Chor d'home. L. «Oh Catalunya del cor qu'es doïsa la remembrança».—Núm. 20. L'hostal de Lapeyra y l'Hereu Riera. Cançons populars. L. «Pera Sant Antoni grans balls hi ha; pera Sant Maurici tot lo poble hi va».

Núm. 21. Cants escolars. L. «Veniu a la presència, noïets, veniu a mi; las flors de l'esperansa, son flors del meu jardí».—Núm. 22. El cargo y Lo testament de n'Amelia. Cançons populars. L. «La constància acosta la distancia».—Núm. 23. Col·lecció de melodies catalanes pera cant y piano. L. «Patria, Fides y Amor».—Núm. 24. Infantolals. Cançons escolars. L. «Rossinyols y calandrias».—Núm. 25. La de tots. Chor a veus d'home. L. «Patria, Fides, Amor».—Núm. 26. Sis melodies pera cant y piano. L. «Art».—Núm. 27. Nit estrellada. Serenata a veus d'home. L. «Que n'es d'hermosa la nit de lluna clara».—Núm. 28. Sis melodies catalanes. Cant y piano. L. «La música de la terra no mor may».—Núm. 29. La mort de la nuriya y Los tres tambors. Cançons populars. L. «Salut als cantors».—Núm. 30. Cantem! Cants escolars. L. «Cantem y estudiem».—Núm. 31. Cants escolars. catalans. L. «Senzilles».—Núm. 32. Melodies pera cant y piano. L. «Qui millor que la música expressa ls sentiments».—Núm. 33. Melodies. Cant y piano. L. «Joventuts».—Núm. 34. Cançons catalanes. Cant y piano. L. «Entre col y col, lechugues».—Núm. 35. La Cançó de Catalunya. Chor a veus d'home. L. «Patria».—Núm. 36. La fe del Treball. Chor a veus d'home. L. «La cançó es com rai de sol, quan ens porta algun consoli».—Núm. 37. Glosas. Cants escolars. L. «Simple».—Núm. 38. El testament de n'Amelia y La filla del marxant Cançons populars. L. «La música popular es l'ànima d'un poble».—Núm. 39. Marinera. L. «Solmeu».—Núm. 40. Cançons escolars. L. «Pera vokaltes, mainada».—Núm. 41. Brindis Català. Chor a veus d'home. L. «Som el nets dels almogàvers».—Núm. 42. Cançons d'infants. L. «Tot cantant també s'apren».—Núm. 43. Melodies. Cant y piano. (Sense lema).—Núm. 44. Melodies pera cant y piano. L. «Cançons».

Pel Jurat Calificador, Lluís Millet.

«Orfeo Barcelonès».—Concert en obsequi als socis protectors en el Teatre de les Arts. — Que l'«Orfeo Barcelonès» es una de les societats corals que ab més fe y bona voluntat treballa pera assolir la perfecció en aquesta branca del art musical, n'es una bella mostra el concert que en obsequi als seus socis protectors, donà el mati del altre diumenge.

Totes les obres de que constava el programa, foren aplaudides pel públic que omplena el teatre, y si be es veritat que algunes no sortiren lo suficient acabades en quant a afinació y justesa, també n'es que no es possible ésser molt sever ab una entitat que compta ab tant pocs anys de existencia.

Felicitam a son director Sr. Serra per l'èxit obtingut, y molt especialment per la naturalitat ab que fa cantar la secció de senyores, logrant una ingenuïtat en el dir de les veus blanques, que molt trobem portants que la que ns ocupa.

En la segona part hi figurava una obra d'un tal Bonavia, escrita en completa oposició ab es gustos moderns y seriosos. Desitjarem, pel bon nom d'aquesta societat, que no tornés a formar part dels seus programes.

LLIBRES NOUS

L'idea de patria segons les autoritats castellanes per F. MASPONS y ANGEL-SILL.

Es un fascicle curt però substancial. En ell l'autor ha anat lligant garbosament el concepte de patria que serveixen els autors selectes castellans y que no es pas aquest criteri oficines de la patria única, idea moderna y abstracta, y que no sols no respon a la realitat viva, sino que, com demostra'l Sr. Maspons y Anglès, ni siquiera està d'acori ab la tradició literaria castellana.

Es clar que en els panells centrals de la Península, per esperit de rassa s'hi sent aquest desitj de dominis amples, aquest afany d'acaparar molta terra pera després malmenarla, però'l poble, en les intimitats candoroses del seu sentiment ha entrevist y ha professat un concepte més just de la patria, no allargant-lo més enllà d'aont el mateix sentiment arriba.

Per axò els escriptors de l'etat d'or que traslaven en les seves obres la parla y les afeccions vives reuereu la patria, referentia al tros de terra dels seus amors, en aquella idealitat hermosa qu'el sentiment assenyalava, no les modèsses fronteres que's pinten en els mapes. Y lo que fan els autors de prosa en la representació embellida de l'existència ho fan els lírics quan traduxen en esparres les sublimitats del seu esperit.

El recull d'aquestos testimonis que proven que la patria no pot ser altre que la que imposi'l cor, es una obra pacient y delicada del Sr. Maspons que mereix nostra felicitació.

I. M. R.

Borsa de Barcelona

Moviment de la setmana del dia 17 al 23 de febrer de 1905

Cambis, Efectes públics, Obligacions y Accions	Divendres	Dissabte	Dilluns	Dimars	Dimecres	Dijous
Cambi de Londres	32.60	32.65	32.60	32.60	32.65	32.70
Cambi de París	31.55	31.60	31.55	31.55	31.55	31.70
Deute Interior fi de mes, 4 %	78.55	78.50	78.55	78.45	78.42	78.22
Id. Amortizable fi de mes, 5 %	98.40	98.45	98.45	98.40	98.30	98.80
Emprerit Municipal 1891 y 1900, 5 %	98.50	98.50	98.65	98.65	—	98.65
Id. 1899, 4 %	91.75	91.75	91.75	91.75	91.50	91.25
Oblig. Fer. N. Espanya A. a V. T. 5 %	103.75	103.50	103.50	103.50	103.50	103.50
Id. Id. Minas S. Joan gar. Nord, 3 %	78.50	78.50	78.50	78.50	78.50	78.50
Id. Id. T. B. y F. 2 1/2 %	58.00	58.00	57.5	57.5	57.5	57.5
Id. Id. Mad. Sar. y Ala. Serie A, 5 %	105.50	105.50	105.50	105.50	105.35	105.35
Id. Id. Mad. Sar. y Ala. Serie B, 4 1/2 %	102.50	102.50	102.50	102.50	102.25	102.50
Id. Id. Mad. Sar. y Ala. Serie C, 4 %	93.00	93.15	93.00	93.15	93.00	93.00
Id. Id. Mad. a Bar. Reus y Roda, 2 1/2 %	57.00	57.00	57.00	57.00	57.15	57.00
Id. Id. Alm. Val. y Tarr. adher. 3 %	75.85	75.65	75.85	75.75	75.25	75.00
Id. Id. Med. Zam. Ore. VI. 1880 a 1882	50.75	50.75	50.75	50.75	50.75	51.00
Id. Canal d'Urgell	79.00	—	—	—	—	78.75
Accions Fer. Medion a Zam. Orense y Vigo	24.25	24.15	24.50	24.50	24.60	24.40
Id. Id. Nord d'Espanya	54.95	54.85	54.90	54.55	54.30	54.00
Id. Id. Madrid, Saragossa y Alcant.	88.95	88.80	88.90	88.50	88.25	88.00

Les males noves que venen de Rússia, aont la revolució sembla que ya present peu, han posat una mica nervios el mercat de París, tan intimitament lligat ab les finances russes, y aquest estat especial ha promogut algunes vendes de valors, quedant en general les plasses una mica trontolades.

La nostra, que tanta relació té ab la de París, ha suferit també un bon xic de la fluctuació de aquella, y la majoria dels nostres valors s'han cotisat ab baxa sobre tot els de ferrocarrils. El Colonial, que havia donat una embransida cap amunt per els rumors de la próxima reforma de Barcelona, y d'haverse quedat en ferm l'emissió d'obligacions del ferrocarril del Nord, ha perdut també una meitat del terreny que havia guanyat. Els francos seguxen baxos.

Tot ab tot, no sembla que'l mercat presenti mala cara, y no seria estrany que s'asse-nés una mica aquet fi de mes, tenint tan propera la doble.

Barcelona, 23 de febrer de 1905.

PASTILLES MORELLÓ

ROBUSTINA
DURAN Y ESPAÑA

Eficacia inmediata
en Anemia, Neurastenia, Depressions nerviosas, Clorosis, Debilitat, Atonia gástrica, Escrofulisme. — Depòsits: Farmacies de Genové, Rambla Centre, davant del Liceu, y de Duran y España, Valencia, 278, dreta Ensauze, al peu del Passeig de Gracia

¡FORA PEL MOXÍ!

El POLVO COSMETICS DE FRANCH treuen en pocs minuts el pel de qualsevol part del cos, mata ses arrels y no torna a sortir. No irrita'l cutis. Aquest depilatori es utilissim a les senyores que tinguen pel moxi (vellu) a la cara y brassos, perquè ab ell poden destruirlo.

Un pot: 2.50 pessetes. S'envia certificat per correu si per endavant se reben 3.50 pessetes en llibrans de Giro mutuo o en sellos de correu.

FARMACIA BORRELL, Compte del Assalt (carrer Nou) 52 - Barcelona

CABANELLAS Y C.ª • BANCA • VALORS • CUPONS
Rambla del Centre, 9, y Arolas, 9

RELOTGES • LAMPARES

MOBLES

A PLASSOS: SENSE FIADOR

ALEXANDRE DIRAT: SANT PAU, 52 Y 54. Y MENDIZABAL. 28

DOCTOR FERRET

ENRIC CREXANS

Caldera

VICHY CATALÀ

MARCA REGISTRADA DESDE 1890

Aigües minerals-naturals, alcalinas, bicarbonatades-sòdiques, de temperatura 60° centígrams. De resultats positius pera les malalties del estómac, fetge, bas, reuma, diàbetes. Superiors y més econòmiques que totes les semblants estrangeres. Les ampollas porten els tups, caplules, precintes y etiquetes ab el nom de la S. A. VICHY CATALÀ. Se prega als consumidors se servixin inutilitzar dits distintius al vendre les ampollas buides, ab l'objecte de evitar que'ls falsificadors els utilisen.

De venda en totes bandes. Domicili social: Rambla de les Flors, 18, entressol

Malalties de la pell y del cabell. Dexepte dels Hospitals de Berlin y París. Carrer de Claris, 30, 1.ª (tocant a la Gran-via). — De 11 a 12 y de 2 a 4.

PROCURADOR
S'HA TRASLADAT AL PIS PRIMER SEGONA PORTA, DE LA MATEIXA CASA, Ronda St. Pere, 36-Telefon 1073

de 10 a 12 caballs, se ven barata. Escudellers Blancs, 1 Rico y C.ª Centre d'Anuncis

Obren per inhalació dels agents antissèptics y balsàmics que desprenen a mida que van disolventse en la boca. — Curen refredats, tos, catarros, asma, bronquitis y demás afeccions de l'aparell respiratori. — Indispensable als que han de cansar la veu y als qui llurs ocupacions els obliguen a sofrir canvis de temperatura. **Se venen a casa tots els apotecaris.**

SUBASTA

Ronda Sant Pere, 7

DR. UMBERT

CAPSES DE LUXO

ARBÓ

PAPER DE FUMAR

Rambla del Centre, número 30

y venda diaria, dels millors Quadros a l'oli dels principals artistes espanyols y objectes d'art. De dos quarts de set a les nou.

SALÓ MURILLO

especialista en les mal lties de la pell y cabell. Consulta de dues a cinc, y a hores convingudes. Canuda, 26, 1.ª

pera casaments y batetjos ab 50 per 100 de economia. Fàbrica y Despatx: San Pau, 38

DENTISTA premiat ab medalla d'or a la Exposició de París, especialista en dentades de gran valor. També construeixen dentadures barates de les que se'n diuen dentadures de 10 duros — 10, PELAYO, 10

¿ PER QUÈ CUREN LES PASTILLES-SEGALÀ Y SON LA ADMIRACIÓ DELS PACIENTS ?

Per ser la més eficaç y racional preparació pera combatre tota mena de **Tos y Afeccions asmàtiques, bronquials y pulmonars**

Les **Pastilles-Segalà** estan compostes de substancies *balsàmiques* o modificadores de les mucoses del aparell respiratori; d'*antisèptics* destinats a preveure o aturar tota infecció microbiana, tant facil de invadir els pulmons, la gola, la farinx, etc., al trobar adobat terreny, com axi resulta en periode de inflamació; de *expectorants*, tant útils pera facilitar l'expulsió de les mucositats que ab excés se formen per inflamació o irritació de les mucoses, y que entre altres molesties, son principal causa de la disnea, olec o dificultat de la respiració; y finalment, de *calmants* que, paralitzant les contraccions dels diferents òrgans que componen l'aparell respiratori, els hi proporcionen un descans que re-

L'unió de dites accions terapèutiques fan de les **Pastilles-Segalà**, no sols un calmant, sino també una verdadera preparació curativa pera tota mena de *tos* y pera la generalitat de les afeccions bronquials, pulmonars y de les vies respiratòries en general, tals com l'*asma*, *bronquitis*, *catarros*, etc., sent molt notables sos resultats, eucara que no s'presentin accessos de *tos* o siguin molt insignificants, bastant sols l'ús de les **Pastilles-Segalà** pera la curació de tals afeccions.

Les **Pastilles-Segalà** poden també usarse com a preservatiu de les afeccions pera quina curació es troben indicades; per axò n'hi ha prou ab que al sortir en dia fret o humit de algun local calent, com cafè, teatre, etc., es porti a la boca una o mitja pastilla.

Igual precaució deu pendres al sortir d'una habitació de tot malalt de afecció encomanadissa de les vies respiratòries, y encara no sent encomanadissa, quan es trobi l'ambient viciat per substancies irritants, com fumigacions de cloro, de àcid fenic, de àcid sulfurós, etc., y, en fi, sempre que's tracti de preservar l'aparell respiratori de irritació o inflamació per canvis sotpats de temperatura o per aires impregnats de substancies o micro-organismes que'l puguin danyar o con tagiar.

Es venen a totes bandes a **1.50 pessetes caps**, y a casa del autor, **Farmacia y Laboratori de la Corona** (fundada en 1802), **Gignàs, 5, y Ataulf, 21; Barcelona**. Se remeten per correu, provi envió de pessetes 2.15, en segells, lletra, sobre-moneder, etc.

Tipografia «La Acadèmica», de Serra germans y Russell, Ronda Universitat, 6